

FÉBÉ

Fényugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Immár minden kész.

(Luk. 14: 17.)

Ennek az Igének a valóságát tapasztaltuk meg mindnyájan, akik a múlt hónap utolsó napjaiban résztvettünk a „Fébé”-egyesület nyári konferenciáján, Béthelben. Igen, készen volt számunkra minden. Elkészült a pompás fedélszín, amely megóvott bennünket a nap hevétől s oltalom lett volna az eső ellen, ha tetszett volna a mi mennyei Atyánknak esőt adni azokban a napokban. S a fedélszín alatt készen vártak bennünket az új padok, amelyeken helyet foglalhatott az a több száz ember, aki megjelent, a hosszú asztalok, amelyek mellé odaülhettünk étkezések alkalmával s az asztalokon a sok szép, új, fehér edény, amelyet szintén erre az alkalomra szerzett be a konferencia gondos rendezősege. S készen voltak az ízletes ételek, a puha kenyér, a párolgó kávé. S esténként készen volt mindenki számára a jó fekhely, ahol kipihenhetette a nap fátalmait.

De nemcsak a test számára volt készen minden, hanem a lélek számára is. Készen várt bennünket az a meleg testvéri szeretet, amely oly jóleső érzéssel töltötte el mindnyájunk szívét. S el volt készítve számunkra az ige, amelynek minden egyes elhangzott szava mintha egyenesen a mi számunkra iratott volna meg, épen ezekre a napokra, épen erre az alkalomra. Mindenki úgy érezte: ez nekem szól, épen erre volt szükségem. Bizonyoságot tettek erről a szívből az ajkra feltörő szavak, mikor a hálaadó összejövétel alkalmával ki-ki igyekezett kifejezést adni annak, a mi a konferencia alatt a lelkében végbement, s reámutatni arra, amit most innen hazavisz a mindennapi életbe.

Igen, készen volt minden, emberek által, Isten kegyelméből. S minden újra meg újra csak azt állította lelki szemeink elé, hogy Ő nála, az Úrnál, minden készen van számunkra, készen van a váltáság, a bűnbocsánat, az üdvösség, meg van terítve a menyegzői asztal, s Ő vár bennünket, vár mindnyájunkat, vár téged is, aki e sorokat olvasod, ha talán nem voltál is ott a konferencián, ha talán még az Úr által számodra elkészített asztalhoz sem járultál oda soha. Vár, hogy jöjj s fogadd el az Ő kezéből a váltáságot, a bűnbocsánatot, az üdvösséget!

Vargha Gyuláné.

A BIBLIA KÖNYVEI

Jób könyve.

II.

A mi ritkán szokott együttjárni, Jób gazdag és istenfélő ember, akit mások lelki életéért is felelősséget érez. A sátán azonban az Ur előtt kétségbevonja Jób kegyességét azzal, hogy csak addig kegyes, míg szenvedések nem érik őt magát is. Az Ur előbb gyermekei és javai elvesztését, azután pedig az ő súlyos, fekélyes megbetegedését engedi meg. Az első próbát győzelmesen kiállja: „Az Ur adta, az Ur vette el, áldott legyen az Urnak neve.” A másodikban sem bukik el úgy, ahogy a sátán gondolja, de a három barátjával való jelenetből kitűnik, hogy az a kegyesség, amellyel rendelkezik, nem elégséges. Igaz, hogy a három barát sem viseli magát úgy, ahogy kellene. Hét nap és hét éjszaka némán hallgatnak s csak gyászuknak adnak kifejezést úgy, ahogy azt a nagy bűnért sujtottakkal szemben szokás. De azért Jóbnak nem lett volna szabad elkeseredetten kitérni barátai ellen. Nem tudta, hogy aki az Ur kezébe helyezte életét, az nem igényelhet semmit még barátai részéről sem. Mikor az Ur Jézus a Gecsemánében szenvedett, így szólt tanítványainak: „Nem vigyázhattok velem egy óráig?” Megismételte háromszor, de végül is megnyugodott azon, hogy még azoktól sem várhat el semmit, akiket barátainak nevezhetett. — Az igénylés álláspontja Jóbot elkeseredetté teszi s csak a mielőbbi halálban lát megoldást. A 4. fejezetnél kezdődik a barátok beszéde. Rideg, részvét nélküli megállapítások, a farizeusi szivre emlékeztető hang vonul bennük

végig. Árnyalati különbségek vannak az egyes beszédek közt. A legidősebb, Elifáz, a legenyhébb. A legfiatalabb, Cófár, a legkeményebb. De egy mindahárom abban az alapgondolatban, hogy minden szenvedés s így Jób szenvedése is nem más, mint a bűn büntetése. Előbb csak rejtetten, diplomatikusan, később már élesebben s nyiltabban mutatnak rá erre anélkül, hogy a bűnösség fogalmának kimélyítését munkálták volna. Pedig ha valamire, akkor erre lett volna szüksége Jóbnak. Az ember teljes romlottságának feltárására, amely nem szűnik meg azzal, hogy valaki gondosan ápolt kegyes életet él s amelynek mindent tönkretévő kitérőseivel szemben különösen fel kellett volna fegyverkeznie Jóbnak a mostani állapotában. Egyes részletigazságok, sőt általánosan elfogadható megállapítások kétségtelenül vannak ezekben a beszédekben. De az is bizonyos, hogy a barátok nem jól oldották meg feladatukat s nem azt nyújtották Jóbnak, amire szüksége volt. A három barát összesen nyolcszor szól s Jób mindenikre külön válaszol. A válaszok legnagyobb hibája, hogy Jób mentegeli magát s ezzel beleesik abba a természetlen lelki állapotba, amelynek súlyát az sem enyhíti, hogy közben bizonyos igazságokat szépen megállapít. Jób Istenlőt nem tántorodik el. Ha a vita hevében közben vádoló hangon szól is róla, azt később megbánja. Egyet azonban nem tud megtenni. Alászállni. Némává lenni, mint „a Bárány, mely megnémul az öt nyírók előtt”. Némává lenni a barátok s Isten előtt! Embereknek nem tenni szemrehányást, az Ural szemben pedig nem alkalmazni semmi bírálást, még abban a formában sem, hogy a legközelebbiekben mit is kelljen Neki vele csele-

kednie. Jób javára irandó mégis, hogy míg barátai mind hevesebbek lesznek, addig ő a tárgyalások folyamán hova-tovább megszeli-
dül s bár szenvedését igazságtalannak tartja, a hit folytán mégis kész várakozni, hogy Isten, akinek igazságát és bölcsességét másoknál annyiszor megtapasztalta, most is meg fog mutatni neki valamit. S azért az a vágya, hogy az Ur döntse el a vitát. Mielőtt azonban ez megtörténnék, új alak jelenik meg a színen Elihu személyében.

G. A.

A keresztyénnek szóval való bizonyágtétele.*

A szó! Milyen nagy kegyelem az Istentől, hogy nekünk a szónak, a beszédnek képességét adta, amellyel világosan, érthetően kifejezhetjük azt, ami a szívünkben, a lelkünkben végbemegy. Mennyire reányomta az emberre evvel az adománnyal is a maga képének és hasonlatosságának bélyegét. Hiszen Isten is legközvetlenebbül az Ő szavai, az Ő Igéje által szól hozzánk. Az, hogy az Ő gondolatai is emberi szavakban nyernek kifejezést, szintén csak az Ő nagy kegyelmét mutatja, amellyel lehajol hozzánk, s előttünk érthető módon fejezi ki magát az Igében. Ez is az emberi beszédnek a felmagasztalása, de egyúttal arra is kell, hogy figyelmeztessen bennünket, hogy bármily szent, bármily drága, bármily tökéletes is Isten Igéje, mégis emberi közvetítés által jött létre, s Isten maga még sokkal szentebb, még sokkal tökéletesebb az emberi szavakban kifejezett Igénél. S Isten talált is reá utat és módot, hogy gondola-

itait még tökéletesebben kifejezze, szívünkhöz még közelebb hozza, mikor az Ige testté lett, s mint egyszülött Fiú, mint Jézus Krisztus jelent meg közöttünk.

S Isten a maga Lelkét lehelte az emberbe, mikor neki a beszéd képességét adta. Milyen tiszta és szent lehetne ez a beszéd, ha az ember megmaradt volna az Istentől függés állapotában. De a bűn megszakította ezt az állapotot, az ember lelkét megrontotta s evvel megrontotta, a sátán szolgálatába állította az ember beszédét is. Újjá kell születnünk, hogy beszédünk ismét az Isten Lelkétől sugalmazott beszéd lehessen, vagyis bizonyágtétel Istentől és az Ő megmentő, megszentelő kegyelméről.

A szóval való bizonyágtételt három csoportba oszthatjuk. Az első csoport az, amit igehirdetésnek nevezünk. Ez a templomokban, az összejöveteli helyiségekben, a családi asztaloknál, a kórházakban, a fogházakban hangzik el, egy-egy arra hivatott egyénnek az ajkairól, bibliai Ige alapján. A maga igazi rendeltetését csak akkor tölti be, ha nem pusztán szónoklat, nem betanult, vagy csak az értelem által felfogott szavak és gondolatok kifejezése, hanem bizonyágtétel, vagyis élő hitből és lelki tapasztalatokból fakad. A bizonyágtételnek ez a módja nem mindenkire bízott. Aki mint kegyelmi ajándékot kapta, ne érezze magát ez által nagyobbak a többiekénél, hanem érezzen nagyobb felelősséget a több talentomért, amelyről egykor számolnia kell.

A bizonyágtételek második csoportjába sorozhatjuk azokat a beszélgetéseket, amelyeket nem hivatalosan megtartott formában, hanem a mindennapi életben való érintkezések folyamában folytatunk embertársainkkal, lelki dolgokról.

* A „Fébé“-egyesület bétheli konferenciáján elhangzott egyik beszédnek vázlata.

Az Úrtól még távol álló lelkeknek nemcsak prédikáció vagy biblia-magyarázat alakjában kell hallaniuk a lelkök üdvösségére vonatkozó dolgokról, hanem egyszerű, közvetlen magánbeszélgetések alakjában is. Azoknak, akik az Úréi, nem szabad elrejtieniük a világosságot a véka alá. Nem is kell azt kérkedően, tolakodóan ide-oda hordozniuk, kegyes mondások, bibliai idézetek folytonos hangoztatásával, hanem meg kell látniuk és ragadniuk az alkalmakat, amelyeket az Úr ad arra, hogy valaki előtt a kellő időben, a kellő módon bizonyosságot tegyenek arról, amit az Úr az ő lelkökkel cselekedett, s reámutassanak arra, amire a másikkal lelkének szüksége van, s az útra, amelyen azt megtalálhatja. S az Úr erre készít és ad alkalmakat, mennél jobban telve van a szívünk mentő szeretettel, annál többször. Csak meg kell ragadnunk és jól és bölcsen kihasználnunk az adott alkalmakat. S ez már minden keresztyénnek feladata.

S mi a harmadik csoport? Van még más módja is a szóval való bizonyosságtételnek? Van. Minden szó, amelyet kiejtesz, kedves keresztyén testvérem. Lehetetlen, hogy mindig lelki dolgokról beszélj. A földön élsz s számtalan földi dologgal is kell foglalkoznod. A család, a háztartás, a hivatal, a földi foglalkozás, a különböző közérdekű dolgok mind-mind lefoglalják figyelmedet, idődet, tevékenységedet. Beszélned is kell róluk, sokkal többet, mint lelki dolgokról, feltéve, hogy nem vagy éppen hivatásos, s teljesen ennek a hivatásnak élő lelki munkás. De éppen azok a szavak, amelyeket mindennapi, földi dolgokról kiejtesz, különösen, mert egészen természetesen elárulják, hogy milyen lélek lakik benned, milyen lélekről teszel bi-

zonyosságot. Krisztus Lelkéről-é, aki tiszta, igazságos, szeretetteljes, szelíd, türelmes Lélek? Vagy pedig a mindennapi életben elhangzó haragos, türelmetlen, igazságtalan, kétértelmű, fölületes, csalfa szavaid arról tesznek bizonyosságot, hogy Krisztus Lelke még nem lett egészen úrrá benned, s ha elfogadtad is a váltságot, s tudsz is erről bizonyosságot tenni olyan alkalmakkor, amelyeket erre valóknak ítélsz, azért még nem állasz a Lélek fegyelme alatt, s szívednek teljessége még nem az Úré? mert „a szívnek teljességéből szól a száj.“ (Máté 12:34.)

Óh bár mindnyájan engednének, hogy az Úr úgy megtöltse szívünket szeretetével, igazságával és tisztaságával, hogy minden szavunk Ő róla való bizonyosságtétel lehessen.

Vargha Gyuláné.

Ismered az útát?

Nem kell ahhoz nagy bölcsesség, hogy a bűnösöket az Úr Jézus-hoz hívjuk. Csak az szükségese, hogy mi magunk ismerjük az útát. Egy férfi odament egy különös fajta kúthoz és vizet akart venni, de nem tudott. Megkért egy urat, aki arra ment, de ez sem tudta megindítani a kútat. Arra ment egy kis cipészinás és megnyomott a kúton egy gombot és a víz megindult. A kis fiú keveset tudott, nem volt bölcs, tanult ember, de tudta, hogy hogy kell a kútat megindítani.

Ha mi magunk megízleltük az üdvösség poharát, tudnunk kell azt másoknak is nyújtani. Ez a mi felséges feladatunk. Semmi sem lehet nagyobb öröm számunkra, mint bűnösöket a Megváltóhoz vezetni.

Szolgálat.

Szolgálatodra nincs erőm elég,
Kezembe fegyver, eszköz, összetörtek.
Csüggedten nézek hátra — majd feléd,
Remegve kérdem: bizsz-e rám még.
[többet?]

Am a kudarc közt hallom hangodat.
Megláthatom jóságod, bölcseséged,
Elvetted tőlem mind, mi támogat,
Hogy rád építsek csak, — óh hála néked!

Sötétbe járni szívem íme készen,
Amit rám bízál, végezd el magad,
Saját erőm hadd törjön szét egészen.
Önönmagamtól így leszek szabad.

H. M. H. után németből.
Vargha Gyuláné.

Sohasem mondott le.

Egy öreg asszony, amint lefelé ment a rendőrségi hivatal lépcsőjén, megbotlott s végigzuhant a lépcsőn. Egy barátságos rendőr fölemelte s a kórházba vitte. Az orvos megvizsgálta s azt mondta: „No, ez se soká viszi“. Az öreg asszony meghallotta, ránézett az ápolónőjére s azt kérdezte: „Igazán meg kell halnom?“ Azután egy régimódi képet húzott ki a párnája alól, reszkető ujjaival föl tartotta s így szólt: „Ez az én fiam. Elhagyta a hazáját s nem mondta meg, hová megy. Már minden országban kerestem, sok rendőrségen, sok kórházban megfordultam, hogy megtaláljam, de most már sohasem fogom viszontlátni. Testvér, itt van a fiam képe; ha valaha találkoznék vele, mondja meg neki, hogy az édesanyja sohasem mondott le róla“. Az ápolónő elvette a képet s megígérte az anyának, hogy kívánsága szerint fog eljárni abban az esetben, ha a fiával találkoznék. S az anya remegő ajakkal suttogta: „Mondja meg neki, hogy Isten és az édesanyja sohasem mondtak le róla“.

Rólatok sem mondott le Isten; még mindig keres s ebben az órában is így szól hozzátok: „Jőjjetek énhozzám, miért akarnátok meghalni?“ Isten segítsen erre benneiteket!

Dr. Chapman.

Nehéz feladat.

Egy úr fültanuja volt egyszer, amint egy munkás, sok más munkás jelenlétében szörnyen káromkodott. Az úr azt mondta neki, hogy gyávaság annyi ember előtt káromkodni, mikor pedig félne így tenni, ha egyedül volna. A férfi így válaszolt: „Én nem félek káromkodni akármikor és akárhol“.

„Adok neked tíz tallért,“ szölt az úr „ha ma éjjel 12 órakor kimégy a temetőbe s kimondod ott ezeket a káromkodásokat, mikor egyedül vagy ott a te Isteneddél“. — „Jó,“ szölt a férfi, „így könnyen keresek tíz tallért“.

„Helyes,“ szölt az úr. „Holnap reggel, ha elvégezted a dolgot, jőjj el hozzám a pénzért.“ — A nap elmúlt, az éjfélt elérkezett. A férfi kiment a temetőbe. Koromsötét volt, egyetlen hang sem hallatszott. Csendes volt minden, mint a halál. Annak az úrnak a szavai: „egyedül vagy ott a te Isteneddél“ súlyosan ránehezettek a lelkiismeretére. Mint a villámlás cikázott végig az agyán borzasztó merészsége, amelyért ide jött. Elkezdett reszketni s egy lépést sem tudott tenni. Térdre esett s ahelyett hogy káromkodott volna, mint ahogy tervezte, komolyan elkezdett Istenhez kiáltani: „Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!“

Másnap elment ahoz az úrhoz s megköszönte neki, amit vele cselekedett s azt mondta, hogy erősen elhatározta, hogy soha többé nem fog káromkodni.

KÜLMISSZIÓ

Japáni történet.

Egy híres japán színésznek „A boxerek“ című darabban egy keresztyén szerepét kellett játszania, akít a rokonai és szomszédai mindenféle módon támadtak és üldöztek, míg végre a bántalmazások alatt teljesen összerogyott, miután makacsul megtagadta, hogy a pogány isteneknek csak legcsekélyebb áldozatot is bemutatson. A színész mindaddig alig tudott többet a keresztyénségről, mint hogy az az európaiak vallása és hogy némelyek közülük, akiket misszionáriusnak neveznek, azon igyekeznek, hogy ezt a tant Japánban is elterjessék. Most azonban, mint alapos és lelkiismeretes ember, nagy súlyt helyezett rá, hogy szerepét a legkisebb részletig hiven és megfelelően alakítsa. Egy misszionáriushoz fordult tehát, akinek háza és összejövetei helyisége előtt csaknem naponként elvezetett az útja anélkül, hogy azokat csak legcsekélyebb figyelemre is méltatta volna s megkérdezte, hogy nem kölcsönözhetne-e neki valami könyvet, amelyből közelebbi felvilágosítást nyerhetne a keresztyén vallás felől. A misszionárius rendkívül megörült ennek a kérdésnek s egy újtestámentomot ajándékozott neki avval a tanáccsal, hogy olvassa el azt figyelmesen, elejétől végig.

Hazaérve a színész azonnal munkához látott. Mennél tovább haladt az olvasásban annál jobban vonzotta és lebilincselte az a csodálatos szellem, amely ebből a könyvből kiáradt. Átolvasta a négy evangéliumot, az apostolok cselekedeteit, a római levelet s úgy érezte, mintha egy új világ nyílt

volna meg előtte. De mikor az első korinthusi levél 13. részéhez ért, annak a szeretetnek a dicsőhimnuszához, amely a Krisztusban lett a világ előtt nyilvánvalóvá, akkor összecsapta a kezeit s így kiáltott föl: „Ki hallott valaha ilyen szeretetről? Ilyen szeretet nem létezhetett a földön, ennek a mennyből kellett alájönnie!“ Erre az ismeretre eljutva, közelebbi útmutatást kért a misszionáriustól, aki neki a könyvet kölcsönözte. Ez még egyszer végigolvasta vele az egész újtestámentomot, megmagyarázta, ami még a magában való olvasás közben érthetetlen maradt előtte s reámutatott Krisztusra, minden szeretet ősi képére és ősforrására. Az eredmény az volt, hogy ez a férfi nem a szinpadon játszotta el a keresztyént, hanem teljes szívéből keresztyén lett, aki egyetlen közös istentiszteletről sem hiányzott s aki az iránt való szeretetből, aki őt először szeretete, ellenségeskedést, gúnyt és gyaláztatot is örömmel hordozott. Így rajta is beteljesedett hogy: „Az Urnak útai csodálatosak, de Ő mindent felségesen visz végbe.“

GONDOLATOK.

Isten csodálatos vágyat oltott a szívünkbe, honvágyat, ami minden más érzést túléli a szívünkben. Vágyat az örök élet után.

Élni úgy, ahogy az Úr Jézus élt, azt jelenti: nem félni a szenvedéstől, menni azon az úton, amelyen ő haladt.

A bűn fölött való győzelemmel együtt megnyertük a világ fölött való győzelmet is, mert a világ lényege a bűn.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Jul. 16. Zsolt. 5. Csel. 8: 25–40. Mily boldogság tudni azt, hogy az Úr meghallgatja az őszinte szívek kiáltását. Akiknek szívében nincs álnokság, hanem akik igazán és teljes szívökből keresik az Urat, azok leborulhatnak előtte és tudhatják, hogy Ő lehajol hozzájuk és felel imádságaikra, megszabadítja őket külső és belső ellenségeiktől. Az Úr győzelmes nemcsak a külső ellenségek fölött, hanem azok fölött a bennünk rejlő ellenségek fölött is, amelyek még engedni akarnának a kísértőknek. S ha az Úr ezek fölött is győzelmet vehet, akkor újjongva örvendhet a mi szívünk.

Jul. 17. I. Kir. 18: 1–15. Csel. 9: 1–9. Lejárt a nagy próbának az ideje, a nagy szárazság. Az Úr ismét könyörülni akar népén és esőt akar adni a szomjas földre. Evvel is meg akarja mutatni hatalmát, mint ahogy megmutatta a nagy szárazsággal. S ennek hírül adásában is Illés akarja felhasználni, választott emberét. Illés az Úr követe, aki Őt képviseli, neki kell ismét szembeállnia Akhábbal és tudatni vele az új fordulatot. Nagy dolog az Úr követének lenni, az Ő nevében szólani. Nagy alázottsággal és szent félelemmel lehet csak betölteni ezt a hivatást. Így készül rá Illés. Abdiás, aki bár félt az Urat, de híte mégis gyengébb, megijed, Illés azonban bátor és rendíthetetlen.

Jul. 18. I. Kir. 18: 16–29. Csel. 9: 10–21. Milyen biztos Illés a maga munkájában! Mennyire nincs semmi kétsége a fölött, hogy a Baál papjainak meg kell szegyenülniök, ha mindjárt négyszázötvenen vannak is, mert hiszen az ő istenök tehetetlen bálvány. Neki pedig győznie kell, ha egyedül van is, mert vele van az egyetlen igaz, élő Isten, aki egymaga erősebb minden bálványnál és minden bálványimádónál. Aki erre az Istenre támaszkodik, az győz.

Jul. 19. I. Kir. 18: 30–46. Csel. 9: 22–30. Illés nem szegyenül meg az ő hitében. Ha nem az Úrra támaszkodott volna, meg kellett volna szegyenülnie, mert az előkészületek, amelyeket tett az áldozat bemutatása előtt, olyanok voltak, amelyek kudarcra juttathatták volna, ha az Úr maga közbe nem lép és meg nem jelenti magát. De Illés tudta, hogy ez be fog következni, mert a kétfelé sántikáló népet csak ezzel lehetett meggyőzni. S Isten mindent megtesz, hogy az ingadozó szíveket meggyőzze.

Még Akháb felé is kinyújtja kegyelmes kezét s nem épen hiába.

Jul. 20. I. Kir. 19: 1–21. Csel. 9: 31–43. Illésnek, a nagy és bátor prófétának is vannak gyenge pillanatai, amikor elcsügged, s azt hiszi, hogy az Úr ügve veszve van. De mivel szíve őszinte az Úrral szemben, az Úr mindenkor megvigasztalja és felemeli csüggettségéből. Az Úrtól nyert eledel által új erőt kap Illés az ereje fölött valónak látszó munkára. Meglátja aztán, hogy az Úr nem mindig erős zúgás közben jelenik meg, mint ahogy azt később pünkösdkor tapasztalták a tanítványok, hanem az Ő szent Lelkének munkája többnyire csendesen és észrevétlenül folyik. S végül megtudja azt, hogy ha úgy látszik is, mintha a világ csupa hitellelnekből állana, Isten mindenkor tart fenn a maga számára egy kis maradékot, amely nem hajt fejet a Baál előtt. Így van mindez ma is.

Jul. 21. I. Kir. 21: 1–16. És. 62: 6–12. Isten nagy hatalmat adott a földi királyok kezébe, de ha azoknak szívében igazság és méltányosság lakozik, nem fognak vele visszaélni, mint Akháb cselekedte. Még nagyobb baj, ha a király még gyáva is és gonosz tanácsadókra hallgat, mint Akháb Jézabelre. A legnagyobb felelősség pedig épen Jézabelt terheli.

Jul. 22. Máté 9: 35–38. Róm. 6: 19–23. Márk 4: 26–29. I. Tim. 6: 6–12. A szántóvető nem tehet egyebet, mint hogy elveti a magot. A többi Isten viszi véghez. Mi hirdethetjük a hitetlenek előtt Isten ígését s bizonyosságot tehetünk annak erejéről és igazságáról egész életünkkel, de annál többet nem tehetünk. Senkinél ki nem erőszakolhatjuk a mag kikelését, a megtérést. Ezt az Úrra kell bízunk. Ha az a szív ellenáll az Úr munkájának, ő a felelős ezért.

Jul. 23. Zsolt. 6. Csel. 10: 1–8. A zsol-tárírónak még nem lehetett sok kérdésben annyi világossága, mint nekünk van, akiknek életébe már belevilágít a Krisztus keresztje. S nem teszünk-e sokszor mi is úgy, ha betegséggel látogat meg bennünket az Úr, hogy megháborodik a lelkünk, s félünk a haláltól. Talán mi is sóhajtozunk és könynyeket hullatunk betegágyunkban. Ne álljunk meg ennél a kesergésnél, tanuljunk valami jobbat is Dávidtól. Tanuljuk meg, hogy az Úr meghallgatja a mi könyörgésünket s elfogadja a mi imádságunkat, s akkor majd mi is az Ő kezéből fogjuk elfogadni a szenvedést.

Jul. 24. I. Kir. 21: 17—24, 27—29. Csel. 10: 9—23. A királyi hatalmával gonoszul visszaélő Akhábot utoléri Isten haragja. Ujra Illés próféta alakjában kell neki az Urral találkoznia, akit ellenségének nevez. A hitellen ember ellenségének érzi az Urat és annak követeit. De csak addig, míg bűnét meg nem bánja s meg nem alázza magát. Mihelyt ez következett be Akhábnál, azonnal tapasztalhatta, hogy Isten nem csak haragvó, hanem irgalmas Isten is. Jézabel nem alázza meg magát s így nem is ismerhette meg az irgalmas Istent.

Jul. 25. I. Kir. 22: 52—54. II. Kir. 1: 1—17. Csel. 10: 24—33. Milyen bűn olyan embernek, aki ismeri az igaz Istent bálványokhoz fordulni tanácsért és segítségért! Nem ismétlődik-e ez ma is, mikor emberek babonáságokhoz és kuruzlásokhoz fordulnak gyógyulásért, ahelyett, hogy Isten Lelke által megvilágosított orvosokhoz mennének betegségekkel, vagy egyenesen magához az Urhoz fordulnának? Bizony nagy kegyelem az Úrtól, hogy ma már nem az Illés kemény gondolatai szerint bánik az ilyenekkel, hanem az Ur Jézus szelid gondolatai szerint, aki nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa. (Luk. 9: 52—56.)

Jul. 26. II. Kir. 2: 1—15. Csel. 10: 34—48. Elizeus mindvégig hűségesen tart az ő tanítómestere, Illés mellett. Az utolsó percig követi mindenüvé. S Isten kegyelméből tanuja lehet a nagy csodának, Illés elragadtatásának. Énokh példája mellett (I. Móz. 5: 24) ez a második példa az őtestamentumban, amelyben az Ur megmutatja, hogy hogy fognak az utolsó időkben az övéi halál nélkül elragadtatni. (I. Thess. 4: 15—17.)

Jul. 27. II. Kir. 4: 1—17. Csel. 11: 1—18. Mint egykor Salamon király a bölcseséget, úgy kérte Elizeus Istentől azt, hogy az Illésben levő léleknek kettős mértéke legyen ő rajta. S Isten ezt a kérést is meghallgatta. Mint ahogy a sareptai özvegyasszony véka lisztje és korsó olaja az Illés szavára ki nem fogyott, úgy nem fogyott el ennek az asszonynak a korsójából az olaj mindaddig, míg elég nem volt a hitelezők kielégítésére. S Isten kegyelmi ajándéka gyanánt azt az örömhirt is hirdetheti Elizeus az asszonynak, hogy amire régóta vágyakozott, egy év múlva gyermeke lesz. Így használja fel az Ur az ő hűséges szolgáit mások megsegítésére és megvigasztalására.

Jul. 28. II. Kir. 4: 18—37. Jer. 23: 16—29. A gyermek feltámasztásának csodája is (I. Kir. 17: 17—24) megismétlődik Elizeus életében. A sunemita asszony ösztönyszerűleg megérzi, hogy Isten a feltámasztás csodáját csak olyan ember által végez-

letheti el, aki igazán az Ő embere. Géházi nem végezheti el ezt még Elizeus pálcájának segítségével sem. A hívő embereknek nem külső eszközei, szokásai, beszédmódja az, amelynek elsajátításával az őket utánozni akarók ugyanazokat az eredményeket érhetik el, mint ők. A Lélek, aki Isten embereiben munkálkodik, az végzi el a munkát. Ezt pedig nem lehet sem eltanulni, sem utánozni, sem pénzen megvásárolni. (Csel. 8: 18—21.)

Jul. 29. Máté 7: 13—23. Róm. 8: 12—17. Máté 12: 46—50. Csel. 16: 16—34. Vannak, akik reá akarják fogni a hívő keresztyénekre, hogy hitük, amellyel magukat Isten gyermekeinek mondják, csak képzelődés. Ezek nem ismerik Isten Lelkének munkáját. Nem tudják azt, hogy Isten Lelke oly megdönthetetlen bizonyossággal győzi meg az igazán bűnbánó és alázatos lelkeket arról, hogy Isten megbocsátotta bűneiket s gyermekévé fogadta őket, ahogy azt soha semmiféle emberi képzelődés véghez nem vihette volna. S ez a Lélek vezérli is Isten gyermekeit. Aki a vezetésnek enged, az tapasztalni fogja, hogy jó úton jár, azon az úton, amely mindig közelebb viszi őt Istenhez s mindig teljesebb örömmel, békességgel és boldogsággal tölti el a szívét.

Jul. 30. Zsolt. 8. Csel. 11: 19—30. A zsoltáriról alázatos szívvel ismeri el az embernek érdemtelenységét, semmisségét. S ugyanakkor hálaadó szívvel kell elismernie, hogy mily sok kegyelemben részesült az ember, mily sokat kapott Istentől. Az alázatosságnak és a hálának ez a kettős érzése kellene hogy betöltse ma is minden ember szívét, de mily kevesen vannak akik igazán eljutottak az önmaguk megismerésének s Isten megismerésének ebbe a boldog állapotába! Pedig az út ehhez meg van nyitva, csak rá kell lépni.

Jul. 31. II. Kir. 5: 1—14. Zsid. 1. Naámának, mielőtt Isten meggyógyíthatta volna a Jordánban való megfürdés által a bélpoklosságból, egy másik fürdőn kellett keresztyülnie. Azon a lelki fürdőn, amely meggyógyítja a lelki bélpoklosságnak, a bűnnek különböző tüneteit, többek közt a kevélységet is. Milyen kevély haraggal utasítja vissza Naámán a gyógyításnak azt a módját, amelyet Elizeus próféta ajánl neki, azért mert az nem felel meg az ő gondolatainak s tulságosan egyszerű és semmitmondó az ő várakozásával szemben. Nem tesz-e ma is így az ember, mikor a bűnből való megtisztulás egyszerű útját mutatják neki, az alázatos meghajlást a megfeszített Krisztus előtt? Isten pedig ezt az utat jelölte ki mindenki számára és senki előtt nem fog más utat nyitni meg. Ezt kell választani vagy elveszni. Vargha Gy. né.